

El Diacrític | Actualitzat el 01/09/2020 a les 19:27

Consumismes

«I el consumisme ens consumeix. Veiem al televisor només el que ens deixen veure, pensem el que ens deixen pensar, desitgem allò que ens fan creure que necessitem, llegim (llegim?) el que ens deixen llegir. Inconscientment, no volem saber. I no voler saber tampoc no és innocent»

«Però al cap dels dies el forat es va fent petit i tornes a gaudir sense recances les 'petites' opulències: una llar, una dutxa amb aigua freda i calenta, una nevera plena, i encara potser un petit remanent per als teus capricis» | Dieter de Vroomen

Us confesso una feblesa: comprar llibretes. Suposo que em ve de quan era petita i a l'escola només et donaven una llibreta nova (totes eren blaves i exactes) fins que la vella ja tenia tots els racons escrits, amb dictats i divisions i sumes, fins i tot les cobertes, una mica doblades. I és que el dia d'estrenar llibreta era molt especial: aquella olor de nou, aquelles pàgines en blanc, eren com un paisatge inexplorat, ple de promeses.

Una llibreta nova, sobretot si és d'una ciutat acabada de descobrir, em torna ara alguna cosa d'aquella meravella: l'emoció d'estrenar-la, de posar negre sobre blanc, d'omplir-la de paraules. Sempre intento pensar que només la faré servir per a alguna cosa en concret, la llibreta nova, però sempre acaba feta un garbuix d'anotacions prosaiques, de llistes per anar a comprar, d'idees per a un article, de deures d'anglès, de versos intuïts, de dibuixos de flors fetes mentre escoltes reunions avorrides.

El pitjor del cas és que tampoc no les sé llençar, i acaben arrenclerades en algun prestatge, totes a mig omplir, totes adoptades com si fossin mascotes que acaricies de tant en tant.

També m'agraden molt les arracades. I les sabates...

Poden semblar febleses molt petites. Però des que vaig a anar a Colòmbia, l'agost del 92, sé que les nostres febleses petites fan un embalum col·lectiu molt gran.

Un lloc on mai no us portaran de turisme, a Colòmbia, és Ciudad Bolívar, arran mateix de la capital Bogotá, on els museus de l'or i els gratacels us donen una falsa sensació d'opulència.

A Ciudad Bolívar les cases, si són de totxo mal apilat, ja és molt. És un amuntegament de barraques, més aviat, amb escombraries a cel obert i una misèria que omple cada racó.

La nena, d'uns deu anys i el nen, més petit, ens seguien.

- Dame algo, va dir la nena, esprimatxada i amb ulls negres i intel·ligents.

No duia res a mà. Em vaig treure les arracades, les hi vaig donar. Em pensava que se les provaria, però la nena va fugir corrents.

Al cap d'una estona, nena i nen i ens tornaven a seguir.

- Dame algo, va tornar a dir.

- I les arracades?, li vaig preguntar, perquè no les duia.

- Se las di a mi padre para vender, va contestar, i jo vaig començar a baixar dels núvols.

Vam acabar portant-los a berenar...

Vaig tornar de Colòmbia amb la roba que duia posada, una motxilla buida i un forat al cor.

Però al cap dels dies el forat es va fent petit i tornes a gaudir sense recances les *petites* opulències: una llar, una dutxa amb aigua freda i calenta, una nevera plena, i encara potser un petit remanent per als teus capricis: una obra de teatre, un llibre. Ei, això si estàs molt de sort.

Si no, patiràs i treballaràs molt per no arribar a fi de mes.

Costa molt, aturar-se a pensar en la gent que passa gana, que no té sostre, que mor al mar, en l'esclavatge dels temporers, en la mort a ple sol i sense aigua als nostres camps insolidaris.

I el consumisme ens consumeix. Veiem al televisor només el que ens deixen veure, pensem el que ens deixen pensar, desitgem allò que ens fan creure que necessitem, llegim (llegim?) el que ens deixen llegir. Inconscientment, no volem saber. I no voler saber tampoc no és innocent.

Ens fa por lluitar. Les nostres condicions laborals s'assemblen cada vegada més a un esclavatge disfressat, i la roda se'ns menja: dormir, treballar, menjar, dormir, treballar, menjar...

Costa molt, sortir d'aquesta roda, sobretot si no tens cap ajuda de ningú.

Però hem de començar a saber que tenim una força, i és que som moltes, molts. Organitzades, tenim la força de començar capgirar-ho.